

selvstændig Forbrydelse, saasom Bedrageri eller Forsalfkning, med Bøder fra 50 til 100 Rbd. til Stedets Fattigtasse, hvilte i Gjentagelsestilfælde fordobles, og som kunne inddrives ved at beslaglægge Skibet og derefter ved offentlig Auction sælge Saameget af Lasten, som behøves til Mulkstens Udredelse og Dækning af Sagens Omkostninger.

§ 8.

De Fremmede, som besøge Island, ere iøvrigt pligtige til at rette sig efter de i Landet gjældende Love, navnlig den forsaavidt Handelen vedkommer, og vil der fra Indenrigsministeriet være at foranstalte udgivet og trykt en i det danske og franske Sprog affattet Extract af de væsentligste for Handelen paa Island givne, ikke i denne Lov optagne, Bestemmelser, af hvilken et Exemplar bliver at vedhæfte ethvert islandsk Søpass. Og skal enhver Politimester paa Island have Indseende med, at de Fremmede efterkomme de dem vedkommende Lovforskrifter.

§ 9.

Kongen vil nærmere bestemme og kundgjøre de forandrede Former for Erhvervelsen og Benyttelsen af islandsk Søpass, som, efterat det er tilladt alle indenlandsk Handlende at besøge fremmede Skibe, og Ublændinger ere tilstede en almindelig Ret til Handel paa Island, ville blive fornødne i de forffjellige Tilfælde, for hvilket sligt Pas skal udfærdiges.

Motiverne til foranstaaende Lovudkast ere saalydende:

Den tidligere paa Island stedfundne Monopolhandel blev ifølge Placat af 18de August 1786 og Forordning af 13de Juni 1787 vel affaftet, men Handelen blev kun frigiven for alle danske Undersaatter, endog med den særegne Indskrænkning for de i Island bosatte Handlende, at de et maatte drive directe Handel mellem Island og fremmede Steder, Frd. 13de Juni Cap. II. § 4; og Fremmede vedbleve at være de jure udelukkede fra denne Handel, indtil Forordning 11te September 1816 udkom. Efter bemeldte For-

ordnings § 1 og 3 blev nu vel Rentekammeret bemyndiget til at udstede Passer eller Tilladelse til at besøge Island for et vist Antal Handelskibe, der tilhørte fremmede Staters Undersaatter, imod at der ved Passets Modtagelse erlagdes 50 Rbd., eller, naar Ladningen bestod af Tømmer, 20 Rbd. pr. Commercet af Skibets Drægtighed. Disse Afgifter vare imidlertid saa høje, at de aldrig ere blevne erlagte, og de facto ere saaledes Fremmede endnu udelukkede fra Handel paa Island, alene med den Undtagelse, at, efterat Placat 1ste Juni 1821 og 22de Marts 1839 havde bemyndiget Rentekammeret til at meddele Fremmede Tilladelse til at føre Tømmerladninger samt tilhugne Træbygninger med tilhørende Materialier og forarbejdede Bestanddele til Island, uden at deraf erlægges den ved Forordning 11te September 1816 § 3 paabudne Afgift, have Fremmede, navnlig Nordmænd, oftere tilført Island Tømmerladninger. Den islandsk Handel er saaledes for Liden, skøndt den ovennævnte i Frd. 13de Juni indeholdte Indskrænkning blev hævet ved Frd. 11te September 1816 § 13 endnu væsentligst bunden til Danmark, og, da de islandsk Producter ikke kunne finde nogen væsentlig Afsetning paa noget andet indenlandsk Marked, navnlig til Kjøbenhavn.

Det maa i saa Henseende erindres, at, naar de islandsk Handelsberetninger, der iøvrigt ingenlunde ere fuldstændige, angive, at endel Varer ere tilførte Island fra fremmede Lande, t. Ex. i Aaret 1849 for henved 70,000 Rbd., medens der fra Kongeriget Danmark er tilført for over 500,000 Rbd., og at der fra Island i samme Aar er udført til fremmede Lande for henved 320,000 Rbd., medens der til Kongeriget Danmark er udført for henved 740,000 Rbd. (Derunder alene til Kjøbenhavn for over 720,000 Rbd.), saa er, med Undtagelse af den ovennævnte forholdsvis ubetydelige Handel med Tømmer og Bygningmaterialier, den fra fremmede Lande skete Tilførsel og den til samme skete Udførsel iøvrigt for de paa Island etablerede og hovedsageligen for Kjøbenhavnske Handlendes Regning, og antyder saaledes paa ingen Maade nogen Undtagelse fra Regelen, at Fremmede